

Konference om det der virker

I november var 400 mennesker fra 39 lande samlede til en verdenskonference om Appreciative Inquiry (AI) i Kathmandu, Nepal. Konferencen handlede både om den anerkendende samtale og andre ressourcebaserede tilgange. Så mange mennesker samlede på 4 dage med fokus på det positive og det der virker, - det var ligesom at flyve. Det dannede en fantastisk positiv energi, som er direkte vanedannende.

Hvad er det så lige der er interessant ved Appreciative Inquiry eller den anerkendende samtale og ressourcebaserede tilgange?

Og hvad skal man bruge det til?

AI er en måde at få øje på, hvad der er de bedste og mest livgivende kvaliteter i en organisation, en situation eller en anden person. Det at se på ressourcerne, deraf navnet ”ressourcebaserede tilgange”. Der er nogle grundlæggende ting man fokuserer på, når man bruger AI. F.eks:

1. Det vi fokuserer på bliver vores virkelighed
2. Det sprog vi bruger skaber vores virkelighed
3. Der er altid noget der fungerer, hos individ, gruppe eller organisation.

Det er en metode/filosofi til positiv forandring, som identificerer det bedste af det der er. Ud fra dette kan man skabe drømmen om fremtiden, på baggrund af succeser og positive oplevelser. Der er store chancer for, at det vi fokuserer på, bliver realitet så hvis vi fokuserer på det negative, på fejl og mangler, vil vi se alting gennem det filter og slet ikke få øje på de muligheder der også eksisterer. Og det er netop en udbredt opfattelse i Vesten, at det er vore fejl vi lærer af, og at udvikling altid kan planlægges logisk og stringent. I FN er man f.eks.. begyndt at arbejde med AI, med hjælp fra Professor David Cooperrider.

David Cooperrider, som anses for grundlæggeren af AI stod også for konferencen i Nepal, sammen med organisationen Imagine Nepal , se <http://www.2009worldaiconference.org/>

Hvordan kunne det gå til at 5 kvinder fra Vejle pludselig befandt sig på verdens tag efter at have rejst i 36 timer?

Historien starter for over 4 år siden i sommeren 2005. Da startede et stort byudviklingsprojekt "Byen i Balance" i Vejle med støtte fra Socialministeriet. I den forbindelse blev mange institutioner og beboere med tilknytning til bydelen Nørremarken, inviteret med til en Kulturbæreruddannelse som bl.a. bød på undervisning i AI og Asset Based Community Development (ABCD) samt projektledelse.

Efter at vi havde gennemgået dette spændende forløb, var vi nogle kvinder der dannede en studiegruppe, da vi gerne ville arbejde videre med de ressourcebaserede tilgange til vores arbejdsliv. Denne gruppe som i løbet af årene har taget navneforandring fra "Whiskey og hårfarvningsgruppen" til "Abcdørerne", består af en antropolog, en socialrådgiver, en sundhedsplejerske, en projektleder og en bibliotekar.

Vi har gennem årene lavet flere små projekter sammen, været på Kursus hos John McKnight i Chicago i ABCD og hele tiden været sparringspartnere og støtter for hinanden, og arbejdet på at fastholde tilgangen til ressourcebaserede arbejdsmetoder, og netop set vores tværfaglighed som en styrke. I foråret hørte vi om denne verdenskonference om AI, og vi mente selvfølgelig at det lige var noget for os. Vi sendte et engelsk abstract om at lave en workshop til konferencen, og fik kort tid efter det svar at man meget gerne ville have vores workshop "Combine the forces in community work" med på konferencen. Stor var vores begejstring, og så begyndte et kæmpe arbejde.

En stor rapport om vores arbejde skulle laves færdig og oversættes til engelsk. Vi skulle lave en hjemmeside, og samtidigt skulle vi lave en workshop på 1½ time på engelsk. Der skulle også søges tilskud til rejsen, da vi kun fik et lille honorar for at medvirke aktivt. Mange sene aftentimer senere spurgte vi hinanden om hvorfor i alverden gør vi det her? - og så på engelsk.

Samlet fik vi støtte fra Boligforeningen AAB, Boliv Vejle, Byen i Balance, Danmarks Biblioteksforening- region syd, Dansk Sygeplejeråd, Edvard Pedersens Biblioteks fond, Vejle Kommune og Århus Universitet. En stor tak til vores sponsorer som troede på projektet, og vores kolleger som passede det daglige arbejde, mens vi var af sted.

En fredag i november drog vi af sted til Kathmandu, belæssede med postkort, Lakrids og stearinlys (til en "Get out of your comfort zone" øvelse), Roll-up, navneskilte, rapporter, visitkort, computer og noter.

Konferencen blev åbnet af Nepals præsident Ram Baran Yadav og David Cooperrider, som startede med at kalde AI en slags organisatorisk Yoga, ”som foroven således også forneden”.

For os var det største selvfølgelig at få lov til at lave vores egen workshop. Derudover gjorde specielt 3 indslag et stort indtryk på mig.

Hovedtalen som blev holdt af Dommer Albie Sachs fra Sydafrika. Da Albie Sachs begyndte at tale og gestikulere, og vi opdagede at hans højre ærme, sad vi tryllebundne i 1 time, mens han fortalte om den svære fredsproces i Sydafrika. Om hvordan han mistede sin højre arm efter et overfald af sikkerhedspolitiet, om ”The Truth commission” om at sandheden er dynamisk og om vigtigheden af at erkende hvad man har gjort og om at anvende Appreciative Inquiry. Jeg tror, at alle sad med en klump i halsen, da han sluttede. Et stort menneske på alle måder.

Rørte blev vi også da vi hørte om Marcia Odells WORTH projekt. Det var en amerikansk kvinde empowerment projekt med fokus på økonomi , AI og læsetræning, som blev stoppet i 2001. Men det gode var, at det overlevede uden støtten, og at der nu er 300.000 kvinder i Mikrobanks i hele Asien.

Kvinderne fra Chitwan fortalte om hvordan der trods sult, alkoholisme og nød, alligevel var overskud til at de hver især donerede en håndfuld ris til en fællespulje hverdag. Risen blev solgt, og overskuddet blev starten på deres mikro bank som har resulteret i at kvinderne har bygget en dæmning i landsbyen, et fælleshus, og nu er deres højeste ønske et bibliotek ☺ Hele salen dansede med dem, da de var færdige med deres historie.

Det tredje store øjeblik var da der var en paneldebat med 3 politikere fra regeringen, en kommunist, en maoist og en borgerlig. De drøftede fredsprocessen i Nepal og panel debatten blev ledet af David Cooperrider. Det var noget nyt at disse 3 personer kunne sidde og diskutere i al fredsommelighed, da Nepal jo har været igennem en lang borgerkrig, som kun delvist er slut. Man kan sagtens mærke uroen under overfladen – også som turist. Forleden blev 7 mennesker dræbt under en demonstration i Kathmandu.

Der er jævnligt demonstrationer ved de højere læreanstalter, og de lammer fuldstændig trafikken, som i forvejen er tæt på et sammenbrud. Under borgerkrigen mistede 25.000 børn deres forældre, så der er også mange sår der skal heles. Det er verdens yngste demokrati, med en grundlov som blev vedtaget sidste år. Så der mange vigtige ting som de 23 partier i regeringens skal samarbejde om.

I øvrigt blev Albie Sachs og David Cooperrider i Nepal efter konferencen for at være med til fredsforhandlingerne. Så AI kan også bruges, hvor der er dybe konflikter.

Der var masser af spændende workshops på konferencen. Foruden vores om tværfagligt samarbejde, var der emner som AI i sundhed, undervisning, sociologi, positiv psykologi, miljø, lovgivning og økonomi.

Som Anastasia White, en af de sydafrikanske oplægsholdere sagde: ”AI er en filosofi, lige så meget som det er en måde at tale sammen på”. Hun havde selv som ung en fortid i det mere militante aktivist miljø. Men havde opdaget at det er lettere at leve med det afrikanske ordsprog UBUNDU ”Jeg er, fordi du er”. At vi alle sammen er afhængige af hinanden.

Hvad fik vi så med hjem?

Masser af gode historier, et internationalt og et nationalt netværk. Masser af eksempler på, at AI og andre ressourcebaserede arbejdsmetoder virker indenfor utallige områder, og at de virker selvom de mennesker der arbejder med dem, ikke altid har den samme privilegerede baggrund som vi i Vesten har.

Inspiration til at fortsætte og videreudvikle vores arbejde.

For mig betød konferencen også, at jeg blev endnu mere klar over hvor vigtigt det er som fag person at blande sig i lokalsamfundet og at arbejde tæt sammen med andre faggrupper. Det at komme ud af busken vil blive mere og mere nødvendigt i fremtiden. Det kræver en helt ny indstilling til vores opsøgende biblioteksarbejde. Vi skal ud og samarbejde med mange nye faggrupper, som slet ikke er klar over alt det biblioteket kan tilbyde, og som har deres egen dagsorden. Vi skal til at arbejde med frivillige, som også kræver at vi har overskud til at tage os af dem og vejlede dem. Hvad skal der til for at kunne begå sig i miljøer der delvist defineres af andre? Skal vi til at have undervisning i forhandlingsteknik, Pr og konfliktløsning?

Her er det en god hjælp at tage udgangspunkt i de ressourcebaserede tilgange når man skal arbejde som fremtidens bibliotekar. Jeg mødte kun en bibliotekar på konferencen. Han arbejder for Nepals fredsministerium. En af hans opgaver er at være med til folkemøder i hele Nepal og tale om de demokratiske rettigheder. En vigtig del af folkeoplysningen i både et ungt og et gammelt demokrati.

Nepal var et spændende bekendtskab. Smukt og overvældende, fattigt og forurennet. Et af Asiens fattigste lande og verdens yngste demokrati.

Venlige mennesker, en stor erfaring i at arbejde med anerkende tilgange indenfor mange projekter og en hjerteskrærende fattigdom.

Jeg blev straks PLAN fadder dagen efter vi landede i Kastrup.

Som Nelson Mandela siger: ”Vi er den første generation som kan udrydde fattigdommen.”

Her tænker jeg ikke bare på den økonomiske fattigdom, men også på den åndelige fattigdom, som bygger på negativitet og det der ikke virker.

Vi kan alle blive rigere hvis vi har fokus på UBUNDU, AI og det der virker.